

Posudek magisterské diplomové práce Kateřiny Křivohlavé „Překlad biblického výkladu na základě domácí normy“, ÚTRL FF UK 2007

Obsah práce v rozsahu 65 stran je rozdělen do čtyř částí, jež jsou dále pro přehlednost členěny do kratších podkapitol. Práce je opatřena úvodem, závěrem, anglickým resumé a seznamem použité literatury (české resumé prozatím chybí).

V první kapitole nazvané Dva zdroje biblického výkladu pojednává předložená magisterská diplomová práce o specifické povaze a funkci exegetického textu, souvisejícími s jeho „dvěma zdroji“ (výklady bible, vlivem příslušné překladatelské tradice), a jeho zařazení mezi funkční styly. Na základě těchto faktorů K. Křivohlavá správně vyvozuje nemalé obtíže, před nimiž stojí překladatel textů tohoto typu. V případě převodu takových textů z francouzštiny do češtiny totiž mj. zahrnují i problematiku „překladu z druhé ruky“, „překladu překladu“, což samo o sobě předem relativizuje závěry vyplývající ze srovnávání a posuzování originálu a překladu. V závěru první kapitoly se autorka práce víceméně omezuje na konstatování, že „hlavní obtíže při překladu biblického výkladu představuje jeho druhá složka“, tedy „domácí biblické překlady a biblistická a teologická terminologie“, a připouští, že v praxi se např. biblické citace mohou velmi lišit od citací použitých ve výchozím a přeloženém textu (str. 9). To zdůvodňuje vlivem „kanonických“ textů v obou jazykově-kulturních kontextech (francouzském a českém). Co přesně míní „kanonickým“ textem v obou národních jazycích, pak dodatečně vysvětluje až v další části práce (str. 18, 22-23). Spíš implicitně tak potvrzuje známý fakt, že problematika překladu jak bible, tak exegetických textů byla, je a bude složitá a pouštět se do ní vyžaduje nemalou dávku odvahy.

Druhá kapitola s názvem Česká protestantská tradice (domácí norma) představuje svým rozsahem celou pětinu diplomové práce (str. 10-23). S ohledem na charakter zvoleného originálu (jde o dílo protestantských autorů) se poměrně zevrubně soustředí na specifika české protestantské tradice, jak je patrné ze samotných názvů jednotlivých podkapitol (Teologická východiska: Bible – Slovo boží i slovo lidské; Charakteristika české exegetické tradice; Charakteristika současných protestantských kanonických překladů, Kralická bible, Český ekumenický překlad). Při četbě některých pasáží se místy vnucuje otázka, zda předložená studie nepatří víc do oboru teologie než překladatelství... Nicméně se závěry na str. 22-23 lze jednoznačně souhlasit.

Třetí část, Biblický slovník Jeana Jacquese von Allmena (str. 24-39), je věnována popisu originálu a jeho stylistické charakteristice včetně typologickému zařazení. Na to, že má být základem pro translátologické srovnání originálu a překladu, jež následuje v další, už závěrečné části práce, však vychází z nezvykle sporého jazykového materiálu a jako celek vyznívá přecejzen poněkud zkratkovitě.

Jádrem práce je poslední kapitola nazvaná Překlad biblického výkladu (str. 39-64). I ona trpí velmi skrovným počtem příkladů českých řešení (není vzácností, že k vzniku podkapitoly stačí někdy příklad řešení překladu pouhého jednoho slova, viz str. 42-47, nebo že jeden příklad poslouží pro více podkapitol). Nicméně je znát, že diplomantka měla volbu jednotlivých příkladů promyšlenou tak, aby podaly obraz o překladatelské náročnosti těchto textů. Výsledkem pak je, že o méně typických případech překladatelských řešení autorka předkládá, o to víc v jejím textu převažují obecné pasáže udávající, co má překladatel dělat, aby se k překladu exegetického textu náležitě postavil. To zřejmě vyplývá z jejího pohledu na text z „druhé strany“, tedy z hlubší teoretické obeznámenosti s teologickou problematikou, jež je pro ni prioritní. Výsledkem pak je, že uvádění příkladů konkrétních řešení slouží spíš k doložení předem stanovených postulátů, než že by závěry vyplynuly ze zkoumání materiálu na „širší ploše“, jak bývá u diplomových prací tohoto typu obvyklé.

Drobná poznámka na okraj: je mi líto, že se diplomantka nevyvarovala sice drobných, leč četných formálních nedostatků, zejména v české a francouzské interpunkci, popřípadě ve francouzském pravopisu.

Nicméně konstatuji, že Kateřina Křívohlavá si pro svou diplomovou práci zvolila velmi obtížné téma, s nímž se dokázala uspokojivě vypořádat. Nejen to, její studie obsahuje řadu zajímavých postřehů k problematice překladu biblického výkladu.

Na základě této skutečnosti téměř bez výhrad souhlasím s jejími závěry na str. 22-23 a 65. Diplomovou práci doporučuji k obhajobě (za předpokladu, že bude tato studie v obou odevzdaných exemplářích ještě doplněna o české resumé). Mé navrhované hodnocení je **velmi dobré**.

V Praze 14. ledna 2007

PhDr. Šárka Belisová